

OD NASICH DOPISOVATELU.

Hope, Mich. Čtená redakce! Nemějte za zlé, že jsem trochu s předplatným pozadu. Jak víte, obdržím Váš časopis již na dvacátý rok a předplácet jsem vždy v pořádku. Bydlím jsem dříve v Pensylvánii v Luzerne county. Až do roku 1893 to bylo tam uštěvátek, ale od té doby se to změnilo a výdělek se stal tak špatným že měščí výdělek nestačil na živobytí, tak že jsem musel sáhnout k úsporám z minulých let a kdybych tak byl pokračoval nějaký čas, byl bych zůstal holým. Poláků a Litvů se tolik hrulo, že hodně všechny doity obsadili. Po kvartýrách jich bylo od 10 do 20, nejvíce mladého lidu, a nichž mnozí se nabízelí pracovat ještě levněji než za miserem mzdou kterou jsem dostával. Jelikož jsem byl velice skrovný a nemají rodiny k vyživování, mohl jsem ovšem vstoupit ještě něco ze mzdy, která k živité rodině není postačitelna, když člověk chce jen poněkud slušně žít a takové úspory posílají pak do Evropy. Když pak myslím že tam má již dost nastřádáno a nepochybně má již také pak dost toho dříví, pak jede za téma úsporami "do starého kraje". Doma mnohdy s těch sem přicházejících snoty na tu cestu sešene, prodá posledně aneb se i vydá, jen aby se do Ameriky dostal. Tady pak ne hodlá zůstat, nýbrž chce si tu jen při úslavné práci a velkém střádání něco uspořít, aby z toho pak ve staré zemi živ býti mohl. Ovšem že se všichni odtud zpátky nevrátí, neví se tomu vyhnouti aby se nestalo neštěstí a aby se někteří nezmarožili. Co jsou Čtanané, aneb byli, pro Pacifické pobřeží, tím jsou Slováci, Poláci, Litvini a Krajinci krajinná východní a zejména Pensylvánskými dolinami. Jimi je americký občan dělník na výdělku zkracovaný a proto se nedívám, že se jedná v kongresu o zamezení přistěhovalstva. Tak skrz dva neb tři národy trpí i ostatní. Ty poměry vyhnaly mne do Michiganu, abych si tu zabezpečil kus půdy, na kteréž bych pro sebe pracovat mohl. Jelikož jest to práce namáhavá, zarostlou půdu v pole zpracovat, jde to pomalu než se kousek vyčistí, aby si mohl něco nasít a zasázat. K tomu ke všemu stihla mne nehoda, totiž strom mně přerazil nohu, tak že jsem s placením pozadu. Doufám že se příští presidentskou volbou poměry zase změní a že se národ navrátí zas na cestu republikánskou znamenám se, přítel Pokroku Západu, Anton Dočekal.

Clarkson, Neb. Ct. Redakce Pokroku Západu! Příkladům draft na \$3.00 ve prospěch zbudování pomníku trčící písně "Hej Slované!" Tomáškoví.

Hymnu tuto s nadšením pje miliony Slované. Kolik tisíc bude z nich v této zemi svobody těch, který osvědčí uznání a vděčnost vůči zvěčnění památky tohoto Slovanomila, jenž projevu má nalézt v ozdobení rovu, kde popel jeho skrytý jest? O slovenském lidu nemám pochybnost. Ale o nás Čechy, o nás, jenž stále se chlubíme že jsme prvními v řadě v uvědomělosti pokud se týče slovenských národů — ano o nás mám velikou pochybnost.

Připomeňme si na sbrky Kollára před dvěma roky! Patřme na ponižující náš obnos dosud slovených přispěvků pro zbudování pomníku Karlu Jonášovi. Není to národní — škandál? Co tu bylo projevů žalosti a soustrasti nad jeho smrtí, co tu bylo prolito slz a hle, ti všichni kdož je cedili, průměrně ani čtvrták nesložili ještě na důkaz své lásky a vděčnosti vůči veřejné příteli.

Dávno již pozbyl jsem všech iluzí pokud se týče té naší národní horlivosti v práci a vlastenecké obětivosti. Aktiva naše, když jí celkem dobře posoudíme navědčuje, že čím dále tím jeme na tom hůře. S úctou N. N.

Ontario, Canada. Čtená redakce! Již jsem psal několikrát do Vašeho listu a podle mé zkušenosti upozorňoval na tu chybu které se dopustil americký národ, že si zvolil do kongresu a do úřadů demokracie. Mohl by mi snad někdo namítnouti, že co je mi po tom, že bydlím v Kanadě a s politikou ve Spojených Státech, že nemám co dělat. To je ovšem pravda, ale já mám nejlepší příležitost abych mohl vás pozorovat. To je nemysli když někdo říká, že politika nemá co dělat a dobrými nebo špatnými časy. Když by tomu bylo tak, proč pak my zde v Kanadě nepočítáme tu velkou třasu o jaké se dočítám v časopisech ze Spojených Států, vždyť jsme také v Americe, jenže ovšem ne ve Spojených Státech. Já zde posud takovou obchodní a průmyslovou krizi nepamatuji. Někdy je ovšem lépe než jiný rok, podle toho jak sklídíme, ale aby bylo nějakou dobrou a zas nějakou takovou bída, to zde nemáme. A proč? Protože zdejší politika je ustálenější a nezávislá tu od stran jako ve Spojených Státech. A ještě i jedné příčinou se zajímám o poměry u Váš, mám tam totiž bratra a přítel, kteříť teď píšou o podporu. Za republikánských časů to nikdy nepotřebovali a dávalo se jim dobře. Jedno přeloví praví, že když přej se oslu dobře dá, jde si na led tancovat a tak bylo také s občany americkými. Mrzelo je dobré bytí a dobré časy třeba měli za vlády republikánské a obtížili mi změnu. Teď jí mají, ale zpropadené se jim nelíbí. Toho jsou moc vinici takové noviny které se dají zaprodání a lid zavedou. Ono to zaprodání ovšem nemusí být pouze jen za peněz, nýbrž bývá obyčejně za něco jiného, ku příkladu za úřady. Tak si vemte za příklad ty hlavní demokratické noviny a seznáte, že jejich redaktoři dostali dost úřadů za to, že lid svádějí. Demokratická politika není pro pracovní lid, ani v městech ani na farmách. Někteří píšou, že je to vláda vinna, že je lacině obilí. Nedovedou to pochopit že není tím vinem prezident neb úředníci, ale politika. Demokratická politika nepečuje o dělníka, aby měl dost práce a výdělku a když dělník nevydělá, tedy nemůže dát farmářovi utřít. To je proč je obilí laciné. Slavie psala, že farmář dostane o dva i tři dolary obilí lacinější a to že bude výhodou. Kdo pak ale konečně měl tu všechnu výhodou? Měl jí ten redaktor co to psal anebo ti jeho čtenáři? Myslíme že to úšenáři nebyli, neboť jestli teď dostanou o dva dolary obilí levněji, dostanou také naproti tomu jen polovici, za svou píseň, tak že musí dáti skoro dvojnásob tolik bušů za obilí co dříve. To je ta politika demokratická! U republikánů ale platí to, aby se raději kupovalo zboží domácí, aby se dalo vydělat dělníku domácímu a utřít rolníku a to je ta pravá a dobrá politika. Tuhle prý odbývali sjezd a radili se jak se zbavit těch tuláků. Pokud budou demokraté u vlády a budou ničit domácí průmysl a obchod, je to marná rada, to se jich nezbaví. — Teď slovo o cestách. Tady v Kanadě teď mají pluh, že jimi přivedou za den dvě míle cesty do pořádku. Je to vůz který má ve prostředku osm stěvků dlouhý plech, kterým se cesta oře a rovná, totiž přihruje do prostředka a utlačuje. Po jedné straně se jede tam, po druhé nazpět a ubírá cestu jako mlát. Takový pluh stojí \$250.— Čítám že někde musí sít neb sázet dva i třikrát když je sucho. Tady se máčít vše co se seje. Možná že to tam taky tak děláte a možná že ne. To zalévání polí ostane posledně humbakem jako s tím deštěm co dělali. Rozvádí prý vodu po struhách. Než by se vlaha dostala na pár kroků do pole, při struze je mokro a po mokře se nic nezvede, spíš po suchu. Studniční voda vše zabije, protože je tvrdá. To je humbak platit za vodu \$2.00 ročně za akr. To v Kanadě zrentuje farmu a zaleje "ten hořejší". Myslíme když na zimu rozdělá půdu na popel a zasít ozim taková půda nevysechne, kdyby nepřišlo z jara na takovou půdu, nesmí orat než jen kultivátorem, co přijde zrno, vespod je vlaha pořádek. Kde nepřiší v letě tak jsou velké rosy, jako malé deště. Když by měl sto akrů, to by musel to rozdělít na půl, jednu padesátku osívat, druhou připravovat na přesrok. V úctě,

Martin Lohr,

Z MĚSTA ZAHRAD.

FEUILLETON.

Chicago, dne 12. května 1896.

Moje: "To je to láska, to těmto láska, a sít každý svatek — ať."

První jednání nejposlednějšího pikantního románu, který rozvinil poněkud jednotvárnou biadinu českého společenského našeho života, bylo tedy již skončeno a dojem jest do jisté míry překvapující — i pro naštranného pozorovatele.

Avšak podivné jsou osudy spravedlnosti americké a spravedlnosti smířlivých soudů zvláště, pročel prozatím přikryjme rouškou mlčenlivosti první jednání a vykoukne až opět vyhrne se opona k jednání druhému.

Konečný výsledek se dá ovšem snadno uhadnouti. Stranou, kteráž prohra, budou obě hlavní osoby této pikantní historky a stranou vyhrávající — advokáti. Celkem skončí se vše bezpochyby jen ztrátou několika slovíček — horší jest však, když někdy takové a podobné milostné historky končívaly ztrátou — života.

My obtěžujeme svědomí samovládů evropských všechnou tou krví mužův, jež prolita jest ve válkách a není-li spravedlivo obtížiti něžné naše pokolení Evino krví, jež prolita byla, jest a bude pro zklázanou, falešnou, zhrzenou, beznadějnou a bůh ví jakou ještě lásku?

Jeden ze známých básníkův dobře charakterisoval pocit, jenž nazýváme láskou, touto slokou:

Láska umí sladce mučit,
sladce umí sužovat,
v lásce se dá mnoho učít,
ale málo studovat.

A skutečně, když v srdce mužské vkrade se paprsek lásky, tu první ten pocit jest neobyčejně sladký, ale:

Jak v životě to špatně zařizeno,
že vedle růže trn se skrývá též! —
tu také záhy vedle růže lásky vyrostou, který často ubohé srdce ubodá až k smrti.

A láska jest tyran, kterýž dovede si podrobit srdce mužské nejen v prosté chýši, ale i v paláci královském a kterýž vyzádá si obětí své nejen z ubohých mužských smrtelníků s červenou krví, ale i z rad modrokrevných.

Co všecko jest hotov obětovati muž pro lásku! Trůny, kariéry, postavení, rodinu a i životy přinášeny jsou v obětí lásce!

Nezaplatil rakouský korunný princ Rudolf lásku svoji ke spanilému baronce Veczerové trůnem svým a životem? A generál Boulanger, tento muž, jenž hrál ve Francii po nějakou dobu přední úlohu, nepřinesl v obětí lásce své ke krásné paní Bonnemainové, svou kariéru a konečně též i život svůj? Madeleine byla nejen krásná obličejem svým, ale i duší svou a když Boulanger nucen byl opustiti Francii, tu i ona odebrala se do vyhnanství, sdleje s ním stejný osud a zemřela krátce na to v Bruselu.

Za tři měsíce generál Boulanger na rově jejím dokonil život svůj ranou z revolveru a na jeho prostém pomníku vyryta jsou slova:

"Madeleine! Comment ai-je pu vivre des semaines sans toi!" (Madeleine! Jak mohl jsem žít týdny bez tebe?)

A k rovu tomu kde spočívá Boulanger se svoji Madeleine zabloufí často duše stížená toutéž nemocí — láskou — a kladou na něj květiny.

Spanilá ruská malířka, Marie Baškirevova, měla na svědomí nejen muka neopětované lásky celé řady její zbožňovatelů, avšak i dva životy lidské a konečně jak osud bývá někdy spravedlivý, tu také ona sama

potravně ztrátou života svého. Zmizela žalem nad smrtí Bastiena Le Page, jenž před několika měsíci do trpěl k vůli neopětované lásce krásné malířky.

A nebývají to jen mladci, blouznitkové, jenž podlehají kouzlu lásky, ale často i mužové koliv, rozvaňní, ba i státníci. Sir Charles Dicke vzdal se pro zblouznění paní Crawfordovou všedního místa v politické straně své a stoužil předsednictví ministerstva. Byla to obět velická a rozmarná paníčka nelovivá jí ani oceniti.

Vypravuje se, že jistý francouzský markýz sešel s nešťastnou lásky k nynější královně anglické Viktorii a linká zase "královna" má na svědomí několik životů, až jest to jen — královna pralena v Paříži. Dáma tato jest zrovna tak rozkošná a etnostnou linkou jako jest vřetoucnou pralénou a srdce její nezná žádného jiného ideálu nežli svého muže, děti a své přátele. Veškeré útoky zamílovaných hrdinů odrazí s chladným úsměvem a nejposlednější obět této "královny" dokonala nedávno život svůj v chladných vlnách Seiny.

Velice nebezpečné nejen pro mužskou kapsu ale i života, bývají divadelní hvězdy. Mdlie, Chassainy, bývalý člen komické opery v Paříži, jest stále ještě magnetem pro chytavá srdce mužská.

Některý zaplatil tuto chytavost svoji jen svým jménem, jiný ale také svým životem, jako jistý kavalír, vynikající ve sportovních kruzích francouzských, jenž kult přestělo si srdce, zavinivší ztrátu jeho jmění a konečně také života.

Zde jest jen několik málo listků vytržených z dějin lásky, které jsou tak staré jako lidstvo samo. Tcto bude žít a umřít, jásat i truchlit pro cit zděděný již od Adama a Evy a nazvaný — láska. Nemo.

Z POLITICKÉ ARÉNY.

Veselá vojna vypukla mezi demokracií. Obě dvě křídla páli do sebe s celou chutí a generál střibrnáček, Altgeld, s generálem zlatafů, Hopkinsem, se mohou samou láskou sstít. Spor zabíhá nyní i do osobnosti a mluví se zcela vážně o tom, že obě strany postaví své vlastní kandidáty. Demokratická strana spojená nemá beztoho žádné vyhlídky na vítězství, avšak jsouc rozštěpena, to může již předem postaviti si křížek nad svými politickými nadějami.

České republikánské kluby vzhledem k důležitým nastávajícím politickým událostem, hodlají započítí se nejdříve svojí činností. Čím dříve tím lépe, neboť armáda českých voličů musí býti k nastávajícím volbám připravena, aby pomohla k vítězství straně, jež vždy přinášíla Americe blahobyt.

Historika ze života příštího guvernéra. Jest přirozeno, že zájem obecnostva soustřeďuje se vždy ku osobě, kteráž navržena jest pro tak vysoký úřad, jako jest guvernér státu Illinois. John R. Tanner, republikánský navrhovatel pro tento první úřad ve státu, má za sebou epizodu, jež v politické kampani jistě vykořisťována bude proti němu, avšak na výsledku volby to ničeho nezmění, neboť republikánské vítězství na podzim jest téměř jistou věcí. Před 59 lety byl Tanner farmerem v okresu Clay, Ill., kdež zapleten byl do hádky se svárliivým svým sousedem, Tom. Erskinem, jehož bratr pojal Tannerovu sestru za ženu. Hádku zroztla v obapólnou neváň, jež brozila každým okamžikem propuknouti v krvavý spor. Jednoho dne oba muži setkali se u přítomnosti jiných farmerů na okresní cestě, kdež Tanner odpracovával své taxi. Erskine oxbrojen byl sekýrou a shlédnuv Tannera, počal útočiti naň nejprve slovy, až konečně mrštil po něm sekýrou. Tanner

rychle vytáhnul bambitku a v sobě obraně na útočníka vystřelil. Když kouř zmizel — ležel Erskine na cestě mrtev. Tanner uprchl a zmizel z úly. Šerif okresu tohoto byl vysloužilým důstojníkem z občanské války. Těži byl odhodlán Tannera se zmocniti a přivésti do rukou spravedlnosti. Konečně po 8—9 měsících úslavného pátrání, podařilo se šerifovi zjistiiti bydlíště Tannerovo v okresu Bates, Mo. Zopatřiv se potřebnými papíry, šerif vydal se na cestu a vraz v jednom malém městečku konstabla k pomoci, vydal se a s ním v noci na cestu k chatrči, kdež Tanner a velikého lesa bydlel. V chatrči bylo tma a ticho; patrně obyvatelé její byli pohrouženi ve spánku. Šerif postavil konstabla k zadním dveřím, sám pak s revolverem v ruce zaklepal na přední. Za chvilky otevřely se dveře a Tanner vystoupil. V tom okamžiku šerif uchopil jej za ruku a namířil revolver na jeho tělo, klidně pravil: "Johne Tanner, chci vás!" "V pořádku, vy máte a já se vzdávám," odvětil Tanner, vida nebyť. Litoval sice, že otevřel dveře, nechaje revolver svůj pod polštářem v kabíně a že se musel vzdáti bez obrany, avšak co v prvním okamžiku naplnilo ho lítostí, tomu dnes John Tanner děkuje, neboť z uprochilka před rukou spravedlnosti, stal se vážený muž, jenž bystrým nadán je duchem, zaujmáti bude záhy první postavení ve státu. Šerif vrátil se se svým vězňem do Illinois a Tanner postaven zde před soud. Porota nejprve domnívala se, že sebeobrana Tannerova, skončivší zastřelením Erskinaovým, nebyla na místě a odsoudila Tannera — pro zabiti. Při novém však přelícení propustila ho druhá porota z obžaloby, což jest zcela přirozeno, neboť každý člověk má právo hájiti život svůj, je-li napaden. Tanner zůstal v okresu Clay a započal nový život a záhy zaujal jedno z vředních postavení v politickém životě. Od té doby on a šerif stali se dobrými přátely, neb Tanner dovedl oceniti službu, již mu šerif zátením prokázal. Toto jest historika ze života našeho přítelého guvernéra.

Republikánské konvence 4th kongr. distriktu odbývala se v sobotu odpoledne. Ani ne v celé půl hodině zvolen ústřední výbor, učiněny veškeré nominace a přijaty resoluce, vyslovující se pro zdravou měnu a kandidaturu McKinleyho. Konvence odbývala byla v síni Horanově na rohu Harrison a Halsted ulice, a Krist. Mamer z 19th wardy zvolen předsedou, H. C. Bartels z 9th wardy a Fr. Hamstreet z 12th wardy sekretáři. Poněvadž nebylo žádného kontestu, přikročeno k jmenování kandidáta pro kongres. Chas. Baqby z 12th wardy navrhnul D. W. Millse, načež následoval hluchý potlesk a na návrh p. Štěpiny učiněna nominace jednohlasnou. Patrně Chas. Woodman, kterýž vžil sem až z Washingtonu cestu, aby zajistil si znovunominaci, neměl v konvenci ani jediného přítele. McAust z 19th wardy navržen za člena státní ekvaliační komise a zvolen aklamací, taktéž zvolen Jos. R. Bidwell, radní z 9th wardy, za delegáta do národní konvence v St. Louisu jednohlasně. Při jmenování druhého kandidáta nastala však opisec. Navržen z jedné strany Cooper a z druhé Tom O. Shaughnessy a tento zvítězil 43 hlasy proti 22 Cooperovým. Za náhradníky delegátů rychle zvoleni: Burkhardt z 12. a W. H. Curran z 8th wardy na to Jiří W. Spofford navrhnul resoluci, o níž, jak jsme již nahoře se zmínili, indorsován jest McKinley a zdravá měna, a konečně zvolením distriktního výboru sestávajícího z W. H. Currana z 8th wardy, George B. Ellyho z 9th wardy, John T. Strow-a z 12th wardy, P. H. Meanyho z 19th w., skončena práce konvence. Kandidát pro kongres, D. W. Mills, jenž nahraditi má všem Čechům známého Woodmana, narodil se v Marren Co., O., r. 1838. V občanské válce sloužil jako kapitán, v Chicagu usadil se v dubnu roku 1866. Po tři léta sloužil jako warden v okresní nemocnici, načež stal se příručím šerifa Hancheta. Mills zabývá se obchodem pozemkovým a není o tom pochybnost, že místo své v kongresu zastáváti bude svědomitě a čestně.